

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

690.159

Hely

Idő

"1962"

Személy

Helyszám

Szerző:

S-F

Cím:

Soha ilyen itembey...

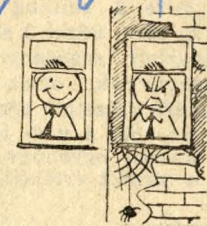
Forrás:

FIGYELŐ

1962. okt. 19.

(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)



B. S.

Soha ilyen ütemben, ilyen örvendetesen magas számban nem folyt a lakóházak tatarozása, mint manapság. S ez nemcsak afféle „Patyomkin“ díszlet: az udvar felőli részben ugyanúgy rendbehozzák a házakat, mint legbelül a lakásokat is. Hogy akadnak eközben hibák? Persze, hogy akadnak. Ezekbe a hibákba belenyugodni nem lenne helyes, de a pozitív eredményekhez képest még helytelenebb lenne eltúloz-

ni őket. A baj ott kezdődik, amikor a hibák alapvető elveket sértenek.

Tatarozzák pl. a Mártírok útja 48. sz. bérházat. Most már nemcsak kívülről, de belül is ugyancsak takaros az épület. Nemrég érkeztek el a világítóudvar — ha úgy tetszik: „Lichtthof“ — vakolásához, meszeléséhez, s ezt is derekasan elvégezték. Derekasan, csak éppen — félig. Mármost a szomszédos házhoz tartozó részt, — a világítóudvar túlsó felét — sorsára hagyták: a málladozó mocskos falak továbbra is reménytelenül sötétlenek egy méter hosszan, míg az innerső méter bevakoltan, kimeszelve büszkélkedik.

Az állványokról persze mind a négy falat rendbe lehetett volna hozni, ám de hiába függ egybe a 2x3 méteres zárt udvarrész, ha egyszer az egyik oldal a Mártírok útja 48. sz., a másik a Szász Károly út 5. sz. házhoz tartozik. Majd ha az utóbbit is tatarozzák, felrakják újból az állványokat és rendbehozzák emezt az oldalt is.

Még csak azt se mondjuk, hogy valami hatalmas összegbe fog az öt emeletnyi magasságban elvégzett állványozás kerülni; sokkal súlyosabban esik a latba a logika, a közösségi szemlélet semmibevétele. Nemcsak azonos népgazdaság, ugyanazon város ingatlanairól van szó, de egy és ugyanaz a házkezelőség intézi a két ház sorsát, s lám mégis ennyire élesek a határok. Talán még két szomszédos kapitalista háztulajdonos sem kockáztatná ezt a merev gesztust: inkább megegyeznének egymással a költségkimelés és főleg a józan ész jegyében. Nem úgy a mi esetünkben, ahol a frissen tatarozott ház „kicentizti“ a saját területét, s azon túl a zárt világítóudvart sorsára hagyja, mivel az már „nem az ő asztala“.

A felesleges többletmunkáról és költségről is szó van persze, de ennél bosszantóbb a rövidlátó szemlélet.

Talán csak a ragozással van baj, amikor mereven ragaszkodunk „Az én házam, az én várom“ elvéhez. Tanuljuk meg a többesszámot is: „a mi házuk“.